

Че сладко е, цвѣте,
 На оня, що вѣне,
 Надежди и радость
 Изгубилъ, и стене,

Картини на жалость
 Да гледа безъ дума —
 Какъ младото чезне,
 Какъ живото клюма,

Какъ стонѣтъ зефирни
 Въ гората издъхва,
 Какъ славеятъ млѣква
 Потокѣтъ прѣсхва;

Какъ пада безъ врѣме
 Разбитата лира
 И розата нѣжна
 Какъ чиста умира.

1883.

XII.

ДОЛУ КРИЛАТА!

(Отъ Върхлицки),

Долу, хей, крилата! чуй се позивъ гнѣвенъ днесъ отвредъ;
 Нека свѣржемъ младий устремъ на свободния полетъ!
 Красотата намъ защо е? Дайте ни печалби, хлѣбъ!
 Нейниятъ жрецъ нек' се скита голъ и кат' Омира слѣпъ.

Долу, хей, крилата! Що ни трѣбва да хвърчиме тамъ?
 Ний изъ локвитѣ ще приемъ, нектарѣтъ не трѣбва намъ.
 Бѣдний людъ! Въ тозъ вѣкъ на пара, на електрика, прогресъ,
 Търси ритми и се губи въ облаци, въ мечти безъ свѣсть.

Долу, хей, крилата! Вѣкѣтъ прозаиченъ е и твърдъ,
 Ипогрифѣтъ въ градоветѣ влачи криле изъ прахѣтъ;